

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

8222 *Llei orgànica 8/2015, de 22 de juliol, de modificació del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

I

L'article 39 de la Constitució estableix l'obligació dels poders públics d'assegurar la protecció social, econòmica i jurídica de la família, en especial dels menors d'edat, de conformitat amb els acords internacionals que vetllen pels seus drets.

En compliment d'aquest manament, el legislador estatal, en el marc de les seves competències, ha regulat les institucions jurídicopúbliques i privades sobre les quals s'assenta la protecció del menor.

El resultat, el màxim exponent del qual és la Llei orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció jurídica del menor, de modificació parcial del Codi civil i d'enjudiciament civil, d'ara endavant Llei orgànica de protecció jurídica del menor, és un marc regulador que garanteix als menors una protecció uniforme en tot el territori de l'Estat, i que ha servit de referència a la legislació que les comunitats autònomes han anat aprovant d'acord amb la seva competència en matèria d'assistència social, serveis socials i protecció pública de menors.

Tanmateix, transcorreguts gairebé vint anys des de l'aprovació de la norma esmentada, s'han produït importants canvis socials que incideixen en la situació dels menors i que demanen una millora dels seus instruments de protecció jurídica en nom del compliment efectiu de l'article 39 de la Constitució.

Així es constata a les recomanacions que conté l'informe sobre «Centres de protecció de menors amb trastorns de conducta i en situació de dificultat social» de l'any 2009 i a l'«Estudi sobre l'escolta i l'interès superior del menor, revisió judicial de mesures de protecció i processos de família de l'any 2014» del Defensor del Poble. En el mateix sentit es va pronunciar la Fiscalia General de l'Estat en les recomanacions que conté la seva memòria de l'any 2010, el Comitè dels Drets del Nen en les Observacions finals a Espanya de 3 de novembre de 2010, i la Comissió Especial del Senat d'estudi de la problemàtica de l'adopció nacional i altres temes afins, i l'informe de la qual es va publicar al «Butlletí Oficial de les Corts Generals», Senat, el dia 17 de novembre de 2010. A més, són diversos els convenis internacionals que han entrat en vigor al nostre país en aquest període i que exigeixen una adaptació normativa.

De conformitat amb les propostes i recomanacions esmentades, aquesta Llei té com a objecte introduir els canvis jurídicoprocessals i substantius necessaris en els àmbits considerats com a matèria orgànica, en incidir en els drets fonamentals i les llibertats públiques que estableixen els articles 14, 15, 16, 17.1, 18.2 i 24 de la Constitució. Es busca amb això la millora dels instruments de protecció esmentats, als efectes de continuar garantint als menors una protecció uniforme en tot el territori de l'Estat que serveixi de marc a les comunitats autònomes en el desplegament de la seva respectiva legislació de protecció de menors, independentment de la seva situació administrativa, en cas

d'estrangers. Per a això, mitjançant dos articles i tres disposicions finals, es procedeix a la modificació de les principals lleis que regulen les institucions per a la protecció dels menors.

A l'article primer s'estableixen les modificacions de la Llei orgànica de protecció jurídica del menor; a l'article segon es determinen les modificacions que afecten la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, d'ara endavant Llei d'enjudiciament civil; a la disposició final primera es recullen les modificacions corresponents a la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, d'ara endavant Llei orgànica del poder judicial; a la disposició final segona es modifica la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, i a la disposició final tercera es modifica la Llei orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de mesures de protecció integral contra la violència de gènere.

II

Els canvis introduïts a la Llei orgànica de protecció jurídica del menor desenvolupen i reforcen el dret del menor perquè el seu interès superior sigui prioritari, principi fonamental en aquesta matèria, però concepte jurídic indeterminat que ha estat objecte, al llarg d'aquests anys, de diverses interpretacions. Per això, per dotar de contingut el concepte esmentat, es modifica l'article 2 i s'hi incorpora tant la jurisprudència del Tribunal Suprem dels últims anys com els criteris de l'Observació general núm. 14, de 29 de maig de 2013, del Comitè de Nacions Unides de Drets del Nen, sobre el dret de l'infant que el seu interès superior sigui una consideració primordial. Aquest concepte es defineix des d'un contingut triple. D'una banda, és un dret substantiu en el sentit que el menor té dret que, quan s'adopti una mesura que el concerneixi, s'hagin avaluat els seus millors interessos i, en cas que hi hagi altres interessos en presència, s'hagin ponderat a l'hora d'arribar a una solució. De l'altra, és un principi general de caràcter interpretatiu, de manera que si una disposició jurídica es pot interpretar de més d'una manera s'ha d'optar per la interpretació que respongui millor als interessos del menor. Però a més, en últim lloc, aquest principi és una norma de procediment. En aquestes tres dimensions, l'interès superior del menor té una mateixa finalitat: assegurar el respecte complet i efectiu de tots els drets del menor, així com el seu desenvolupament integral.

A la llum d'aquestes consideracions, és clar que la determinació de l'interès superior del menor en cada cas s'ha de basar en una sèrie de criteris acceptats i valors universalment reconeguts pel legislador que s'han de tenir en compte i ponderar en funció de diversos elements i de les circumstàncies del cas, i que s'han d'explicitar en la motivació de la decisió adoptada, a fi de conèixer si l'aplicació del principi ha estat correcta o no.

Es modifica l'article 3 per incloure la referència oportuna a la Convenció de drets de les persones amb discapacitat de 13 de desembre de 2006, signada per Espanya el 30 de març de 2007, i l'instrument de ratificació de la qual va ser publicat al «Butlletí Oficial de l'Estat» de 21 d'abril de 2008; i adaptar el llenguatge en conseqüència, substituint el terme deficiència pel de discapacitat.

Mitjançant la modificació de l'article 9, es desplega, de manera més detallada, el dret fonamental del menor a ser oït i escoltat d'acord amb el que estableix el Conveni del Consell d'Europa per a la protecció dels nens contra l'explotació i l'abús sexual, fet a Lanzarote el 25 d'octubre de 2007, signat per Espanya el 12 de març de 2009 i l'instrument de ratificació del qual va ser publicat al «Butlletí Oficial de l'Estat» de 12 de novembre de 2010; i amb els criteris recollits a l'Observació núm. 12, de 12 de juny de 2009, del Comitè de Nacions Unides de Drets del Nen, sobre el dret de l'infant a ser escoltat. Se substitueix el terme judici pel de maduresa, tant a la present Llei orgànica com a la Llei ordinària de modificació del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència, perquè és un terme més ajustat al llenguatge jurídic i forense que ja es va incorporar en el seu moment a la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'adopció internacional, i que és generalment utilitzat en els diversos convenis internacionals en la matèria, com ara el Conveni de Nacions Unides de drets de l'infant, el Conveni relatiu a la protecció de l'infant i a la cooperació en matèria d'adopció internacional, fet a l'Haia el 29 de maig de 1993, o

el protocol facultatiu de la Convenció sobre els drets de l'infant relatiu a un procediment de comunicacions, fet a Nova York el 19 de desembre de 2011, entre d'altres. S'estableix expressament que no hi pot haver cap tipus de discriminació en l'exercici d'aquest dret per raó de la seva discapacitat, tant en l'àmbit familiar com en qualsevol procediment administratiu, judicial o de mediació en què estigui directament implicat, en línia amb la Convenció de Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat de 13 de desembre de 2006. A més, es detallen les necessitats especials que el menor té per poder exercir adequadament aquest dret i els mitjans corresponents per satisfer-les. A més, es té en compte en aquesta regulació la jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans (casos SN contra Suècia de 2 de juliol de 2002, Magnusson contra Suècia de 16 de desembre de 2003 i Bellerín contra Espanya de 4 de novembre de 2003) i del Tribunal Suprem (sentència núm. 96/2009, de 10 de març).

Es modifica també l'apartat 2 de l'article 10 i s'afegeix la possibilitat de facilitar als menors l'accés a mecanismes adequats i adaptats a les seves necessitats per plantejar les seves queixes davant la figura del Defensor del Poble o institucions autonòmiques homòlogues. A més es reforça la tutela judicial efectiva dels menors i s'introdueix la possibilitat de sol·licitar assistència legal i nomenament d'un defensor judicial.

Es regula, com a novetat important, en el nou capítol IV del títol II, l'ingrés de menors en centres de protecció específics per a menors amb problemes de conducta en què estigui prevista, com a últim recurs, la utilització de mesures de seguretat i de restricció de llibertats o drets fonamentals, així com les actuacions i intervencions que es poden dur a terme en aquests. La seva regulació específica atén les peticions plantejades per institucions rellevants com el Defensor del Poble, la Fiscalia General de l'Estat i el Comitè dels Drets del Nen, entre d'altres, i la seva situació també la va abordar la Comissió Especial del Senat d'estudi de la problemàtica de l'adopció nacional i altres temes afins; així com amb el que indica el Tribunal Constitucional en les seves sentències 131 i 132/2010, de 2 de desembre de 2010, per les quals es van resoldre sengles qüestions d'inconstitucionalitat interposades, respectivament, en relació amb l'article 211 del Codi civil i amb la disposició final vint-i-tresena de la Llei orgànica de protecció jurídica del menor i amb l'article 763 de la Llei d'enjudiciament civil.

Aquests centres de protecció a la infància tenen en compte les especials característiques, complexitat, condicions i necessitats d'aquests menors, que requereixen una intervenció especialitzada, quan estiguin sota la protecció de l'entitat pública.

La societat espanyola ha patit un procés de canvis accelerats en els últims anys, que ha tingut la seva manifestació en l'aparició d'un nou perfil dels usuaris dels serveis socials i dels serveis de protecció a la infància i a les famílies.

És el cas dels menors que ingressen en els centres de protecció, en un nombre cada vegada més elevat, a petició de les seves pròpies famílies, davant de situacions molt conflictives derivades de problemes de comportament agressiu, inadaptació familiar, situacions de violència filioparental i greus dificultats per exercir la responsabilitat parental. La seva situació psicològica i social demana solucions diferents de les que ofereixen els centres de protecció ordinaris o les seves famílies i requereixen un ingrés en centres especialitzats, previ informe sobre la seva situació social i sobre el seu estat psíquic.

La seva regulació pot incidir, a vegades, en els drets fonamentals dels menors, la qual cosa exigeix una normativa en la qual es determinin els límits de la intervenció i es regulin, entre d'altres qüestions, les mesures de seguretat com la contenció, l'aïllament o els registres personals i materials, així com altres mesures com l'administració de medicaments, el règim de visites, els permisos de sortida o les seves comunicacions, en cada cas.

En tot cas, aquests centres mai no es poden concebre com a instruments de defensa social enfront de menors conflictius, si tenim en compte, a més, que la intervenció no deriva de la prèvia acreditació de la comissió de delictes. Aquests centres han de proporcionar als menors amb problemes de conducta, quan les instàncies familiars i educatives ordinàries no existeixen o han fracassat, un marc adequat per a l'educació, la normalització de la seva conducta i el desenvolupament lliure i harmònic de la seva

personalitat. La justificació de recursos específics destinats a atendre greus problemes del comportament, així com situacions de crisi, rau en la necessitat de proporcionar a aquests menors un context més estructurat socioeducatiu i psicoterapèutic, que només un programa específic els pot oferir, i en què es tracti el problema des d'un enfocament positiu i d'oportunitats, a més des dels principis i projectes educatius dissenyats amb caràcter general.

III

A l'article segon es modifica la Llei d'enjudiciament civil per introduir les reformes processals que garanteixin l'efectivitat de les novetats substantives que s'han exposat, així com per obtenir dels tribunals la tutela més efectiva possible dels drets i interessos dels menors.

Amb la introducció del nou article 778 bis s'incorpora un procediment àgil, senzill i detallat per a l'obtenció de l'autorització judicial de l'ingrés d'un menor en un centre de protecció específic de menors amb problemes de conducta, a fi de legitimar les restriccions a la seva llibertat i els seus drets fonamentals que la mesura pugui comportar. L'ingrés d'un menor en aquests centres, a sol·licitud de l'entitat pública o del Ministeri Fiscal, requereix el degut control judicial, que s'efectua en exigir que es produeixi una autorització prèvia del jutge de primera instància del domicili de l'entitat pública, excepte en els supòsits d'urgència, en els quals l'ingrés es ratifica amb posterioritat, amb intervenció del Ministeri Fiscal i del menor.

D'altra banda, s'introdueixen modificacions en la regulació de les autoritzacions per a l'entrada en domicilis i la resta de llocs l'accés als quals requereixi el consentiment del seu titular per a l'execució forçosa de mesures de protecció d'un menor. La garantia necessària dels drets fonamentals en joc condueix a la introducció, mitjançant el nou article 778 ter de la Llei d'enjudiciament civil, d'un procediment especial per conèixer de les sol·licituds per entrar en un domicili en execució de les resolucions administratives de protecció de menors.

Fins a la data, la competència s'ha atribuït a la jurisdicció contenciosa administrativa, i no hi ha cap procediment específic que garanteixi plenament l'equilibri dels interessos en joc: d'una banda, l'interès superior del menor afectat per la resolució administrativa l'execució de la qual exigeix l'entrada en un domicili; i, de l'altra, el dret fonamental a la inviolabilitat del domicili consagrat a l'article 18.2 de la Constitució. Davant la situació existent, s'ha optat per atribuir la competència per a l'autorització d'entrada en domicili al jutjat de primera instància, ja que correspon a aquest el coneixement dels recursos contra les resolucions dictades per les entitats públiques competents en la matèria, i s'ha de dur a terme una ponderació dels interessos en joc, competència allunyada de la funció essencial del jutjat contenciós administratiu, que se centra en el control de la correcció de l'activitat administrativa sotmesa al seu coneixement.

Es regula un procediment sumari, àgil i detallat. És cert que aquestes autoritzacions se sol·liciten normalment en circumstàncies en les quals les mesures de protecció s'han d'executar amb urgència, i exigeixen així celeritat en la seva resolució, fet que queda garantit amb la possibilitat que el jutge adopti de manera immediata aquesta resolució, sempre que es justifiqui aquesta necessitat.

El fur de competència territorial s'atribueix atenent el criteri generalitzat per als processos de protecció de menors, amb la finalitat d'afavorir la unitat de criteri dels jutjats que hi intervinguin, i evitar així la dispersió que es derivaria d'adoptar qualsevol altre fur competencial. El procediment garanteix tant la intervenció del Ministeri Fiscal com l'audiència del titular del domicili interessat, sense que aquest tràmit pugui constituir un obstacle o una dilació indeguda per a la resolució judicial, atesa la urgència de cada cas.

IV

Igualment i de manera complementària amb les modificacions operades a la Llei d'enjudiciament civil, a la disposició final primera es modifica la Llei orgànica del poder

judicial en relació amb la competència per atorgar l'autorització judicial per a l'entrada en el domicili per a l'execució forçosa de mesures de protecció de menors acordades per l'entitat pública competent en la matèria.

V

La disposició final segona porta a terme una modificació de la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, per a la protecció de persones estrangeres en situació irregular i els seus fills que hagin estat víctimes de tràfic d'éssers humans.

VI

Mitjançant la disposició final tercera es porta a terme la modificació de la Llei orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de mesures de protecció integral contra la violència de gènere.

Qualsevol forma de violència exercida sobre un menor és injustificable. Entre aquestes, és singularment atroç la violència que pateixen els qui viuen i creixen en un entorn familiar on és present la violència de gènere. Aquesta forma de violència afecta els menors de moltes maneres. En primer lloc, en condiona el benestar i el desenvolupament. En segon lloc, els causa greus problemes de salut. En tercer lloc, els converteix en instruments per exercir domini i violència sobre la dona. I, finalment, afavoreix la transmissió intergeneracional d'aquestes conductes violentes sobre la dona per part de les seves parelles o exparelles. L'exposició dels menors a aquesta forma de violència a la llar, lloc en el qual precisament haurien d'estar més protegits, els converteix també en víctimes d'aquesta.

Per tot això, és necessari, en primer lloc, reconèixer els menors víctimes de la violència de gènere mitjançant la seva consideració a l'article 1, amb l'objecte de visibilitzar aquesta forma de violència que es pot exercir sobre ells.

El seu reconeixement com a víctimes de la violència de gènere comporta la modificació de l'article 61, per aconseguir més claredat i recalcar l'obligació dels jutges de pronunciar-se sobre les mesures cautelars i d'assegurament, en particular, sobre les mesures civils que afecten els menors que depenen de la dona sobre la qual s'exerceix violència.

Així mateix, es modifica l'article 65 amb la finalitat d'ampliar les situacions objecte de protecció en què els menors poden estar a càrrec de la dona víctima de la violència de gènere.

Finalment, es millora la redacció de l'article 66, en què se supera la concepció del règim de visites i aquest s'entén d'una manera global com a estades o maneres de relacionar-se o comunicar-se amb els menors.

VII

S'introdueix una disposició addicional primera que estableix la utilització de l'expressió «entitat pública»; la disposició addicional segona conté una habilitació al Govern per fomentar amb les comunitats autònomes l'establiment de criteris comuns i mínims estàndards en l'aplicació d'aquesta Llei, i en la disposició transitòria es regula la normativa que, en funció de les modificacions fetes, s'ha d'aplicar als procediments judicials ja iniciats.

Mitjançant la inclusió d'una disposició derogatòria s'estableix una clàusula general derogatòria.

A la disposició final quarta es regulen els títols competencials en virtut dels quals es duu a terme la present reforma, i tenen el caràcter d'orgànic tots els seus articles i les disposicions finals primera, segona i tercera; a la disposició final cinquena es regula el no-increment de la despesa pressupostària; a la disposició final sisena s'habilita el Govern per al desplegament reglamentari, i, finalment, a la disposició final setena es disposa l'entrada en vigor de la Llei al cap de vint dies de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat», temps suficientment ampli perquè es pugui conèixer adequadament el contingut de les novetats que comporta.

Article primer. *Modificació de la Llei orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció jurídica del menor, de modificació parcial del Codi civil i de la Llei d'enjudiciament civil.*

La Llei orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció jurídica del menor, de modificació parcial del Codi civil i de la Llei d'enjudiciament civil, queda modificada en els termes següents:

U. Es modifica la rúbrica del capítol I del títol I, que queda redactada de la manera següent:

«CAPÍTOL I

Àmbit i interès superior del menor»

Dos. Es modifica l'article 2, que queda redactat de la manera següent:

«Article 2. *Interès superior del menor.*

1. Qualsevol menor té dret que el seu interès superior sigui valorat i considerat primordial en totes les accions i decisions que el concerneixin, tant en l'àmbit públic com privat. En l'aplicació d'aquesta Llei i les altres normes que l'afectin, així com en les mesures relatives als menors que adoptin les institucions, públiques o privades, els tribunals, o els òrgans legislatius, preval l'interès superior d'aquests sobre qualsevol altre interès legítim que pugui concórrer.

Les limitacions a la capacitat d'obrar dels menors s'han d'interpretar de manera restrictiva i, en tot cas, sempre en l'interès superior del menor.

2. Als efectes de la interpretació i aplicació en cada cas de l'interès superior del menor, es tenen en compte els criteris generals següents, sense perjudici dels que estableix la legislació específica aplicable, així com dels altres que es puguin considerar adequats atenent les circumstàncies concretes del supòsit:

a) La protecció del dret a la vida, la supervivència i el desenvolupament del menor i la satisfacció de les seves necessitats bàsiques, tant materials, físiques i educatives com emocionals i afectives.

b) La consideració dels desitjos, els sentiments i les opinions del menor, així com el seu dret a participar progressivament, en funció de la seva edat, maduresa, desenvolupament i evolució personal, en el procés de determinació del seu interès superior.

c) La conveniència que la seva vida i el seu desenvolupament tinguin lloc en un entorn familiar adequat i lliure de violència. S'ha de prioritzar la permanència en la seva família d'origen i s'ha de preservar el manteniment de les seves relacions familiars, sempre que sigui possible i positiu per al menor. En cas que s'acordi una mesura de protecció, s'ha de prioritzar l'acolliment familiar davant del residencial. Quan el menor hagi estat separat del seu nucli familiar, s'han de valorar les possibilitats i la conveniència del seu retorn, tenint en compte l'evolució de la família des que es va adoptar la mesura protectora i fent prevaler sempre l'interès i les necessitats del menor per sobre de les de la família.

d) La preservació de la identitat, cultura, religió, conviccions, orientació i identitat sexual o idioma del menor, així com la no-discriminació d'aquest per aquestes o qualssevol altres condicions, inclosa la discapacitat, garantint el desenvolupament harmònic de la seva personalitat.

3. Aquests criteris s'han de ponderar tenint en compte els elements generals següents:

a) L'edat i la maduresa del menor.

b) La necessitat de garantir la seva igualtat i no-discriminació per la seva especial vulnerabilitat, ja sigui per la carència d'un entorn familiar, el fet de patir

maltractament, la seva discapacitat, la seva orientació i identitat sexual, la seva condició de refugiat, sol·licitant d'asil o protecció subsidiària, la seva pertinença a una minoria ètnica, o qualsevol altra característica o circumstància rellevant.

c) L'efecte irreversible del transcurs del temps en el seu desenvolupament.

d) La necessitat d'estabilitat de les solucions que s'adoptin per promoure la integració efectiva i el desenvolupament del menor en la societat, així com de minimitzar els riscos que qualsevol canvi de situació material o emocional pugui ocasionar en la seva personalitat i desenvolupament futur.

e) La preparació del trànsit a l'edat adulta i independent, d'acord amb les seves capacitats i circumstàncies personals.

f) Els altres elements de ponderació que, en el supòsit concret, es considerin pertinents i respectin els drets dels menors.

Els elements anteriors s'han de valorar conjuntament, d'acord amb els principis de necessitat i proporcionalitat, de manera que la mesura que s'adopti en l'interès superior del menor no restringeixi o limiti més drets dels que empara.

4. En cas que concorri qualsevol altre interès legítim al costat de l'interès superior del menor s'han de prioritzar les mesures que, responen a aquest interès, respectin també els altres interessos legítims presents.

En cas que no es puguin respectar tots els interessos legítims concurrents, preval l'interès superior del menor sobre qualsevol altre interès legítim que pugui concórrer.

Les decisions i les mesures adoptades en interès superior del menor han de valorar en tot cas els drets fonamentals d'altres persones que se'n puguin veure afectats.

5. Qualsevol mesura en l'interès superior del menor s'ha d'adoptar respectant les degudes garanties del procés i, en particular:

a) Els drets del menor a ser informat, oït i escoltat, i a participar en el procés d'acord amb la normativa vigent.

b) La intervenció en el procés de professionals qualificats o experts. En cas necessari, aquests professionals han de tenir la formació suficient per determinar les necessitats específiques dels nens amb discapacitat. En les decisions especialment rellevants que afectin el menor s'ha de tenir l'informe col·legiat d'un grup tècnic i multidisciplinari especialitzat en els àmbits adequats.

c) La participació de progenitors, tutors o representants legals del menor o d'un defensor judicial si hi ha conflicte o discrepància amb ells i del Ministeri Fiscal en el procés en defensa dels seus interessos.

d) L'adopció d'una decisió que inclogui en la seva motivació els criteris utilitzats, els elements aplicats en ponderar els criteris entre si i amb altres interessos presents i futurs, i les garanties processals respectades.

e) L'existència de recursos que permetin revisar la decisió adoptada que no hagi considerat l'interès superior del menor com a primordial o en el cas en què el mateix desenvolupament del menor o canvis significatius en les circumstàncies que van motivar la decisió esmentada facin necessari revisar-la. Els menors han de gaudir del dret a l'assistència jurídica gratuïta en els casos legalment previstos.»

Tres. Es modifica l'article 3, que queda redactat de la manera següent:

«Article 3. *Referència a instruments internacionals.*

Els menors gaudeixen dels drets que els reconeixen la Constitució i els tractats internacionals dels quals Espanya és part, especialment la Convenció de drets del nen de Nacions Unides i la Convenció de drets de les persones amb discapacitat, i els altres drets que els garanteix l'ordenament jurídic, sense cap discriminació per raó de naixement, nacionalitat, raça, sexe, discapacitat o malaltia, religió, llengua, cultura, opinió o qualsevol altra circumstància personal, familiar o social.

Aquesta Llei, les seves normes de desplegament i altres disposicions legals relatives a les persones menors d'edat, s'han d'interpretar de conformitat amb els tractats internacionals dels quals Espanya sigui part i, especialment, d'acord amb la Convenció dels drets del nen de Nacions Unides i la Convenció de drets de les persones amb discapacitat.

Els poders públics han de garantir el respecte dels drets dels menors i han d'adequar les seves actuacions a aquesta Llei i a la normativa internacional esmentada.»

Quatre. Es modifica l'article 9, que queda redactat de la manera següent:

«Article 9. *Dret a ser oït i escoltat.*

1. El menor té dret a ser oït i escoltat sense cap discriminació per edat, discapacitat o qualsevol altra circumstància, tant en l'àmbit familiar com en qualsevol procediment administratiu, judicial o de mediació en què estigui afectat i que conduïxi a una decisió que incideixi en la seva esfera personal, familiar o social, i s'han de tenir degudament en compte les seves opinions, en funció de la seva edat i maduresa. Per a això, el menor ha de rebre la informació que li permeti l'exercici d'aquest dret en un llenguatge comprensible, en formats accessibles i adaptats a les seves circumstàncies.

En els procediments judicials o administratius, les compareixences o audiències del menor tenen caràcter preferent, i s'han de dur a terme de manera adequada a la seva situació i desenvolupament evolutiu, amb l'assistència, si és necessari, de professionals qualificats o experts, mirant de preservar la seva intimitat i utilitzant un llenguatge que sigui comprensible per a ell, en formats accessibles i adaptats a les seves circumstàncies, i se l'ha d'informar tant del que se li pregunta com de les conseqüències de la seva opinió, amb un respecte ple a totes les garanties del procediment.

2. S'ha de garantir que el menor, quan tingui prou maduresa, pugui exercir aquest dret pel seu compte o a través de la persona que designi perquè el representi. La maduresa l'ha de valorar personal especialitzat, tenint en compte tant el desenvolupament evolutiu del menor com la seva capacitat per comprendre i avaluar l'assumpte concret a tractar en cada cas. Es considera, en tot cas, que té prou maduresa quan tingui dotze anys complerts.

Per garantir que el menor pugui exercir aquest dret pel seu compte l'han d'assistir, si s'escau, intèrprets. El menor pot expressar la seva opinió verbalment o a través de formes no verbals de comunicació.

No obstant això, quan no sigui possible o no convingui a l'interès del menor es pot conèixer l'opinió del menor per mitjà dels seus representants legals, sempre que no tinguin interessos contraposats als seus, o a través d'altres persones que, per la seva professió o relació d'especial confiança amb ell, la puguin transmetre objectivament.

3. Sempre que en via administrativa o judicial es denegui la compareixença o audiència dels menors directament o per mitjà d'una persona que el representi, la resolució ha de ser motivada en l'interès superior del menor i comunicada al Ministeri Fiscal, al menor i, si s'escau, al seu representant, i s'han d'indicar explícitament els recursos existents contra aquesta decisió. En les resolucions sobre el fons s'ha de fer constar, si s'escau, el resultat de l'audiència al menor, així com la seva valoració.»

Cinc. Es modifica el paràgraf c) i s'introdueix un nou paràgraf e) a l'apartat 2 de l'article 10, que queden redactats de la manera següent:

«c) Plantejar les seves queixes davant el Defensor del Poble o davant les institucions autonòmiques homòlogues. Amb aquesta finalitat, un dels adjunts del Defensor del Poble s'ha de fer càrrec de manera permanent dels assumptes relacionats amb els menors i els ha de facilitar l'accés a mecanismes adequats i adaptats a les seves necessitats i garantir-los la confidencialitat.»

«e) Sol·licitar assistència legal i el nomenament d'un defensor judicial, si s'escau, per emprendre les accions judicials i administratives necessàries encaminades a la protecció i defensa dels seus drets i interessos. En tot cas el Ministeri Fiscal pot actuar en defensa dels drets dels menors.»

Sis. S'introdueix un capítol IV, en el títol II, comprensiu dels articles 25 a 35, tots dos inclusivament, que queda redactat de la manera següent:

«CAPÍTOL IV

Centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta

Article 25. *Acolliment residencial en centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta.*

1. Se sotmeten a les disposicions que preveu aquest capítol els ingressos, les actuacions i les intervencions en centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta dependents de les entitats públiques o d'entitats privades col·laboradores d'aquestes en els quals estigui prevista la utilització de mesures de seguretat i de restricció de llibertats o drets fonamentals.

Aquests centres, sotmesos a estàndards internacionals i a control de qualitat, estan destinats a l'acolliment residencial de menors que estiguin en situació de guarda o tutela de l'entitat pública, diagnosticats amb problemes de conducta, que presentin conductes disruptives o dissocials recurrents, transgressores de les normes socials i els drets de tercers, i quan a més estigui justificat així per les seves necessitats de protecció i determinat per una valoració psicosocial especialitzada.

2. L'acolliment residencial en aquests centres s'ha de fer exclusivament quan no sigui possible la intervenció a través d'altres mesures de protecció, i té com a finalitat proporcionar al menor un marc adequat per a la seva educació, la normalització de la seva conducta, el seu reintegrament familiar quan sigui possible, i el desenvolupament lliure i harmònic de la seva personalitat, en un context estructurat i amb programes específics en el marc d'un projecte educatiu. Així doncs, l'ingrés del menor en aquests centres i les mesures de seguretat que s'hi apliquin s'han d'utilitzar com a últim recurs i han de tenir sempre caràcter educatiu.

3. En els supòsits de guarda voluntària que preveu l'article 19, és necessari el compromís de la família a sotmetre's a la intervenció professional.

4. Aquests centres han de disposar d'una ràtio adequada entre el nombre de menors i el personal destinat a la seva atenció per garantir un tractament individualitzat a cada menor.

5. En el cas de menors amb discapacitat, s'ha de continuar amb els suports especialitzats que hagin anat rebent o se n'han d'adoptar altres de més adequats, i s'han d'incorporar en tot cas mesures d'accessibilitat en els centres d'ingrés i en les actuacions que es portin a terme.

Article 26. *Ingrés en centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta.*

1. L'entitat pública que tingui la tutela o guarda d'un menor, i el Ministeri Fiscal, estan legitimats per sol·licitar l'autorització judicial per a l'ingrés del menor en els centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta. Aquesta sol·licitud d'ingrés està motivada i fonamentada en informes psicosocials emesos prèviament per personal especialitzat en protecció de menors.

2. No es poden ingressar en aquests centres els menors que presentin malalties o trastorns mentals que requereixin un tractament específic per part dels serveis competents en matèria de salut mental o d'atenció a les persones amb discapacitat.

3. Per a l'ingrés d'un menor en aquests centres és necessari que l'entitat pública o el Ministeri Fiscal obtinguin prèviament l'autorització judicial corresponent,

i garanteixin, en tot cas, el dret del menor de ser oït segons el que estableix l'article 9. L'autorització esmentada s'ha d'atorgar després de la tramitació del procediment regulat a l'article 778 bis de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, i s'ha de pronunciar sobre la possibilitat d'aplicar-los mesures de seguretat, així com de limitar-los temporalment el règim de visites, de comunicacions i de sortides que es puguin adoptar.

No obstant això, si raons d'urgència, convenientment motivades, fan necessària l'adopció immediata de l'ingrés, l'entitat pública o el Ministeri Fiscal el pot acordar prèviament a l'autorització judicial, i l'ha de comunicar al jutjat competent com més aviat millor i, en tot cas, dins del termini de vint-i-quatre hores, als efectes que es procedeixi a la preceptiva ratificació d'aquest, per a la qual cosa ha d'aportar la informació de què disposi i un justificant de l'ingrés immediat. El jutjat ha de resoldre en el termini màxim de setanta-dues hores des que rebí la comunicació, i s'ha de deixar immediatament sense efecte l'ingrés en cas que no l'autoritzi.

4. Els menors han de rebre, en el seu ingrés al centre, informació escrita sobre els seus drets i deures, les normes de funcionament del centre, les qüestions d'organització general, el règim educatiu, el règim disciplinari i els mitjans per formular peticions, queixes i recursos. La informació esmentada s'ha de transmetre de manera que se'n garanteixi la comprensió atenent l'edat i les circumstàncies del menor.

5. Els menors no han de romandre al centre més temps del que sigui estrictament necessari per atendre les seves necessitats específiques. El cessament l'ha d'acordar l'òrgan judicial que estigui coneixent de l'ingrés, d'ofici o a proposta de l'entitat pública o del Ministeri Fiscal. Aquesta proposta s'ha de fonamentar en un informe psicosocial.

Article 27. *Mesures de seguretat.*

1. Les mesures de seguretat poden consistir en la contenció mecànica o en la contenció física del menor, en el seu aïllament o en registres personals i materials.

Aquestes mesures tenen una finalitat educativa i han de respondre als principis d'excepcionalitat, necessitat, proporcionalitat, provisionalitat i prohibició de l'excés, s'han d'aplicar amb la mínima intensitat possible i durant el temps estrictament necessari, i s'han de dur terme amb el respecte degut a la dignitat, privacitat i als drets del menor.

2. Les mesures de seguretat les ha d'aplicar personal especialitzat i amb formació en matèria de protecció de menors. Aquest personal només pot usar mesures de seguretat amb els menors com a últim recurs, en defensa pròpia o en casos d'intents de fuga, resistència física a una ordre o risc directe d'autolesió, de lesions a altres o danys greus a la propietat.

3. Correspon al director del centre o persona en la qual aquest hagi delegat l'adopció de decisions sobre les mesures de seguretat, que han de ser motivades i s'han de notificar amb caràcter immediat a l'entitat pública i al Ministeri Fiscal i les poden recórrer el menor, el Ministeri Fiscal i l'entitat pública, davant l'òrgan judicial que estigui coneixent de l'ingrés, el qual ha de resoldre després d'obtenir l'informe del centre i prèvia audiència del menor i del Ministeri Fiscal.

4. Les mesures de seguretat aplicades s'han de registrar al llibre registre d'incidències, que ha de supervisar la direcció del centre.

Article 28. *Mesures de contenció.*

1. Les mesures de contenció poden ser de tipus verbal i emocional, de tipus físic i de tipus mecànic, atenent les circumstàncies en presència.

2. El personal dels centres únicament pot utilitzar mesures de contenció física o mecànica, previ intent de contenció verbal i emocional, sense ús de la força física, si la situació ho permet.

3. La contenció física només pot consistir en la interposició entre el menor i la persona o l'objecte que està en perill, la restricció física d'espais i moviments i, en darrera instància, sota un protocol estricte, la immobilització física.

4. La contenció mecànica només és admissible per evitar un greu risc per a la vida o la integritat física del menor o de tercers, i en cas que no sigui possible reduir el nivell d'estrès o de trastorn del menor per altres mitjans. S'ha de fer amb equips homologats de contenció mecànica, sota un protocol estricte.

Article 29. Aïllament del menor.

1. L'aïllament d'un menor mitjançant la seva permanència en un espai adequat del qual se n'impedeixi la sortida només es pot utilitzar en prevenció d'actes violents, autolesions, lesions a altres menors residents al centre, al personal d'aquest o a tercers, així com de danys greus a les seves instal·lacions. S'ha d'aplicar puntualment en el moment en què sigui necessari i en cap cas com a mesura disciplinària i s'ha de complir preferentment a la mateixa habitació del menor i, en cas que no sigui possible, s'ha de complir en un altre espai de similar habitabilitat i dimensions.

2. L'aïllament no pot excedir les sis hores consecutives sense perjudici del dret al descans del menor. Durant el període de temps en què el menor estigui en aïllament l'ha d'acompanyar o supervisar un educador.

Article 30. Registres personals i materials.

1. Els registres personals i materials s'han de portar a terme amb el respecte degut a la dignitat, privacitat i als drets fonamentals de la persona.

2. El registre personal i escorcoll del menor l'ha d'efectuar el personal indispensable, que requereix almenys dos professionals del centre del mateix sexe que el menor. Quan impliqui alguna exposició corporal, s'ha d'efectuar en un lloc adequat, sense la presència d'altres menors i preservant en tot el que sigui possible la intimitat del menor.

S'han d'utilitzar preferentment mitjans electrònics.

3. El personal del centre pot dur a terme el registre de les pertinences del menor, i li pot retirar els objectes que estiguin en la seva possessió que puguin ser de procedència il·lícita, resultar perjudicials per a si mateix, per a altres o per a les instal·lacions del centre o que no estiguin autoritzats per a menors d'edat. Els registres materials s'han de comunicar prèviament al menor sempre que no es puguin efectuar en la seva presència.

Article 31. Règim disciplinari.

1. El règim disciplinari en aquests centres s'ha de fundar sempre en el projecte socioeducatiu del centre i en l'individualitzat de cada menor, el qual n'ha d'estar informat.

2. El procediment disciplinari ha de ser l'últim recurs a utilitzar, i s'ha de donar prioritat als sistemes restauratius de resolució de conflictes i interacció educativa. No es poden establir restriccions d'igual o més entitat que les que preveu la legislació reguladora de la responsabilitat penal dels menors.

3. En cap cas es poden utilitzar les mesures que contenen els articles 27 a 30 amb fins disciplinaris.

4. La regulació autonòmica sobre règim disciplinari ha de ser suficient i adequada als principis de la Constitució, d'aquesta Llei i del títol IX de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, garantir al menor l'assistència legal d'un advocat independent, i respectar en tot moment la dignitat i els drets dels menors i sense que en cap cas se'ls pugui privar d'aquests.

Article 32. Supervisió i control.

Independentment de les inspeccions dels centres que puguin efectuar el Defensor del Poble, les institucions autonòmiques equivalents i el Ministeri Fiscal, la

mesura d'ingrés del menor al centre de protecció específic l'ha de revisar almenys trimestralment l'entitat pública, i s'ha de remetre a l'òrgan judicial competent que va autoritzar l'ingrés i al Ministeri Fiscal, amb aquesta periodicitat, l'oportú informe motivat de seguiment que inclogui les entrades del llibre de registre d'incidències.

Als efectes de les inspeccions i els informes als quals es refereix el paràgraf anterior, el llibre de registre d'incidències ha de respectar, respecte als cessionaris de dades, l'adopció de les mesures de seguretat de nivell mitjà que estableix la legislació vigent en matèria de protecció de dades de caràcter personal.

Article 33. *Administració de medicaments.*

1. L'administració de medicaments als menors, quan sigui necessari per a la seva salut, ha de tenir lloc d'acord amb la praxi professional sanitària, respectant les disposicions sobre consentiment informat, i en els termes i les condicions que preveu la Llei 41/2002, de 14 de novembre, bàsica reguladora de l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica.

2. En tot cas, ha de ser un facultatiu mèdic autoritzat qui recepti medicaments subjectes a prescripció mèdica i faci el seguiment de la seva administració correcta i de l'evolució del tractament. A aquests efectes s'ha de portar un registre amb la història mèdica de cadascun dels menors.

Article 34. *Règim de visites i permisos de sortida.*

1. Les visites de familiars i altres persones pròximes només les pot restringir o suspendre en interès del menor el director del centre, de manera motivada, quan el seu tractament educatiu ho aconselli i de conformitat amb els termes que recull l'autorització judicial d'ingrés.

El dret de visites no el pot restringir l'aplicació de mesures disciplinàries.

2. El director del centre de protecció específic de menors amb problemes de conducta pot restringir o suprimir les sortides de les persones ingressades en aquest, sempre en interès del menor i de manera motivada, quan el seu tractament educatiu ho aconselli, d'acord amb els termes que recull l'autorització judicial d'ingrés.

3. Les mesures limitadores del règim de visites i dels permisos de sortida s'han de notificar a les persones interessades, al menor i al Ministeri Fiscal d'acord amb la legislació aplicable.

Les mesures esmentades les poden recórrer el Ministeri Fiscal i el menor, al qual s'ha de garantir assistència legal d'un advocat independent, davant l'òrgan judicial que estigui coneixent l'ingrés, que ha de resoldre després d'obtenir l'informe del centre i prèvia audiència de les persones interessades, del menor i del Ministeri Fiscal.

Article 35. *Règim de comunicacions del menor.*

1. Els menors ingressats als centres tenen dret a remetre queixes de manera confidencial al Ministeri Fiscal, a l'autoritat judicial competent i al Defensor del Poble o davant les institucions autonòmiques homòlogues. Aquest dret no el pot restringir l'aplicació de mesures disciplinàries.

2. Les comunicacions del menor amb familiars i altres persones pròximes són lliures i secretes.

Només les pot restringir o suspendre el director del centre en interès del menor, de manera motivada, quan el seu tractament educatiu ho aconselli i d'acord amb els termes que recull l'autorització judicial d'ingrés. La restricció o suspensió del dret a mantenir comunicacions o del secret d'aquestes s'ha d'adoptar d'acord amb la legislació aplicable i s'ha de notificar a les persones interessades, al menor i al Ministeri Fiscal, que la poden recórrer davant l'òrgan jurisdiccional que va autoritzar l'ingrés, el qual ha de resoldre després d'obtenir l'informe del centre i prèvia audiència de les persones interessades, del menor i del Ministeri Fiscal.»

Set. Es modifica la disposició final vint-i-tresena, que queda redactada de la manera següent:

«Disposició final vint-i-tresena.

Tenen caràcter de Llei ordinària els articles 1; 5, apartats 3 i 4; 7, apartat 1; 8, apartat 2, paràgraf c; 9 bis; 9 ter; 9 quater; 9 quinquies; 10, apartats 1, 2, paràgrafs a, b, d i f, 3, 4 i 5; 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 19 bis, 20, 20 bis, 21, 21 bis, 22, 22 bis, 22 ter, 22 quater, 22 quinquies, 23 i 24; les disposicions addicionals primera, segona i tercera; la disposició transitòria; la disposició derogatòria, i les disposicions finals primera a vint-i-dosena i vint-i-quatrena.

Els preceptes relacionats en el paràgraf anterior s'han d'aplicar segons el que preveu la disposició final vint-i-unena.»

Article segon. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.*

La Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda modificada en els termes següents:

U. S'introdueix un nou article 778 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 778 bis. *Ingrés de menors amb problemes de conducta en centres de protecció específics.*

1. L'entitat pública que tingui la tutela o guarda d'un menor i el Ministeri Fiscal estan legitimats per sol·licitar l'autorització judicial per a l'ingrés del menor en els centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta a què es refereix l'article 25 de la Llei orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció jurídica del menor, de modificació parcial del Codi civil i d'enjudiciament civil, i ha d'adjuntar a la sol·licitud la valoració psicosocial que el justifiqui.

2. Són competents per autoritzar l'ingrés d'un menor en els centres esmentat els jutjats de primera instància del lloc on radiqui el centre.

3. L'autorització judicial és obligatòria i ha de ser prèvia a l'ingrés esmentat, llevat que raons d'urgència facin necessària l'adopció immediata de la mesura. En aquest cas, l'entitat pública o el Ministeri Fiscal l'han de comunicar al jutjat competent, durant les vint-i-quatre hores següents, als efectes que procedeixi a la preceptiva ratificació de la mesura esmentada, que s'ha d'efectuar en el termini màxim de setanta-dues hores des que l'ingrés arribi a coneixement del jutjat, i s'ha de deixar immediatament sense efecte l'ingrés en cas que no sigui autoritzat.

En els supòsits que preveu aquest apartat, la competència per a la ratificació de la mesura i per continuar coneixent del procediment és del jutjat de primera instància del lloc en què radiqui el centre de l'ingrés.

4. El jutjat, per concedir l'autorització o ratificar l'ingrés ja efectuat, ha d'examinar i oir el menor, que ha de ser informat sobre l'ingrés en formats accessibles i en termes que li siguin comprensibles i adaptats a la seva edat i circumstàncies, l'entitat pública, els progenitors o tutors que en tinguin la pàtria potestat o tutela, i qualsevol persona la compareixença de la qual consideri convenient o li sigui sol·licitada, i el Ministeri Fiscal ha d'emetre informe. El jutjat ha d'obtenir, almenys, el dictamen d'un facultatiu designat per aquest, sense perjudici que pugui practicar qualsevol altra prova que consideri rellevant per al cas o li sigui instada. L'autorització o ratificació de l'ingrés únicament és procedent quan no sigui possible atendre, de manera adequada, el menor en unes condicions menys restrictives.

5. Davant la resolució que el jutjat adopti en relació amb l'autorització o ratificació de l'ingrés poden interposar un recurs d'apel·lació el menor afectat, l'entitat pública, el Ministeri Fiscal, o els progenitors o tutors que continuïn tenint

legitimació per oposar-se a les resolucions en matèria de protecció de menors. El recurs d'apel·lació no té efecte suspensiu.

6. En la mateixa resolució en què s'acordi l'ingrés s'ha de fer constar l'obligació de l'entitat pública i del director del centre d'informar periòdicament el jutjat i el Ministeri Fiscal sobre les circumstàncies del menor i la necessitat de mantenir la mesura, sense perjudici dels altres informes que el jutge pugui requerir quan ho cregui pertinent.

Els informes periòdics s'han d'emetre cada tres mesos, si no és que el jutge, atesa la naturalesa de la conducta que va motivar l'ingrés, assenyali un termini inferior.

Transcorregut el termini i rebuts els informes de l'entitat pública i del director del centre, el jutjat, prèvia la pràctica de les actuacions que consideri imprescindibles, i oït el menor i el Ministeri Fiscal, ha d'acordar el que sigui procedent sobre la continuació o no de l'ingrés.

El control periòdic dels ingressos correspon al jutjat de primera instància del lloc on radiqui el centre. En cas que el menor sigui traslladat a un altre centre de protecció específic de menors amb problemes de conducta, no és necessària una nova autorització judicial, i passa a conèixer del procediment el jutjat de primera instància del lloc on radiqui el nou centre. La decisió de trasllat s'ha de notificar a les persones interessades, al menor i al Ministeri Fiscal, que la poden recórrer davant l'òrgan que estigui coneixent de l'ingrés, el qual ha de resoldre després d'obtenir l'informe del centre i prèvia audiència de les persones interessades, del menor i del Ministeri Fiscal.

7. Els menors no han de romandre al centre més temps del que sigui estrictament necessari per atendre les seves necessitats específiques.

El cessament l'ha d'acordar l'òrgan judicial competent, d'ofici o a proposta de l'entitat pública o del Ministeri Fiscal. Aquesta proposta ha d'estar fonamentada en un informe psicològic, social i educatiu.

8. El menor ha de ser informat de les resolucions que s'adoptin.»

Dos. S'introdueix un article 778 ter, que queda redactat de la manera següent:

«Article 778 ter. *Entrada en domicilis i la resta de llocs per a l'execució forçosa de les mesures de protecció de menors.*

1. L'entitat pública ha de sol·licitar al jutjat de primera instància amb competència al lloc on radiqui el seu domicili l'autorització per a l'entrada en domicilis i edificis i la resta de llocs l'accés als quals requereixi el consentiment del seu titular o ocupant, quan això sigui necessari per a l'execució forçosa de les mesures adoptades per aquesta per a la protecció d'un menor. Quan es tracti de l'execució d'un acte confirmat per una resolució judicial, la sol·licitud s'ha d'adreçar a l'òrgan que l'hagi dictat.

2. La sol·licitud s'ha d'iniciar mitjançant un escrit en què s'han de fer constar, almenys, els punts següents:

- a) La resolució administrativa o l'expedient que hagi donat lloc a la sol·licitud.
- b) El domicili o lloc concret a què es pretén accedir, i la identitat del titular o ocupant d'aquest i l'accés al qual requereixi el seu consentiment.
- c) La justificació que s'ha intentat obtenir el consentiment esmentat sense resultat o amb resultat negatiu. En cas que això no sigui procedent, s'ha de fer constar la circumstància esmentada de manera raonada a l'escrit de sol·licitud, sense que sigui necessària l'aportació de la justificació.
- d) La necessitat de l'entrada esmentada per a l'execució de la resolució de l'entitat pública.

3. Presentada per l'entitat pública la sol·licitud, el secretari judicial, el mateix dia, n'ha de donar trasllat al titular o ocupant del domicili o edifici perquè en el

termini de les 24 hores següents al·legui el que convingui al seu dret exclusivament sobre la procedència de concedir l'autorització.

No obstant això, quan l'entitat pública sol·licitant ho demani de manera raonada i acreditada que concorren raons d'urgència per acordar l'entrada, bé perquè la demora en l'execució de la resolució administrativa pugui provocar un risc per a la seguretat del menor, o bé perquè hi hagi una afectació real i immediata dels seus drets fonamentals, el jutge la pot acordar mitjançant una interlocutòria dictada de manera immediata i, en tot cas en el termini màxim de les 24 hores següents a la recepció de la sol·licitud, amb un informe previ del Ministeri Fiscal. A la interlocutòria dictada s'ha de raonar per separat sobre la concurrència dels requisits de la mesura i les raons que han aconsellat acordar-la sense oir l'interessat.

4. Presentat l'escrit d'al·legacions per l'interessat o transcorregut el termini sense fer-ho, el jutge ha d'acordar o denegar l'entrada per interlocutòria en el termini màxim de les 24 hores següents, amb un informe previ del Ministeri Fiscal, després de valorar la concurrència dels punts esmentats a l'apartat 3 d'aquest article, la competència de l'entitat pública per dictar l'acte que es pretén executar i la legalitat, necessitat i proporcionalitat de l'entrada sol·licitada per assolir el fi perseguit amb la mesura de protecció.

5. A la interlocutòria en què s'autoritzi l'entrada s'han de fer constar els límits materials i temporals per a la realització d'aquesta, que han de ser els estrictament necessaris per a l'execució de la mesura de protecció.

6. El testimoni de la interlocutòria en què s'autoritzi l'entrada s'ha de lliurar a l'entitat pública sol·licitant perquè la dugui a terme. La interlocutòria s'ha de notificar sense dilació a les parts que hagin intervingut en el procediment i, si no hi han intervingut o si no és possible la notificació abans de la realització de la diligència d'entrada, el secretari judicial ha de procedir a la seva notificació en practicar la diligència.

7. Contra la interlocutòria en la qual s'acordi o denegui l'autorització, encara que s'hagi dictat sense prèvia audiència de l'interessat, es pot interposar recurs d'apel·lació, sense efecte suspensiu, que s'ha d'interposar en el termini dels tres dies següents, comptats des de la notificació de la interlocutòria, a la qual s'ha de donar una tramitació preferent.

Encara que es denegui la sol·licitud, l'entitat pública la pot reproduir si canvien les circumstàncies que hi havia en el moment de la petició.

8. L'entrada al domicili l'ha de practicar el secretari judicial dins dels límits establerts; la força pública el pot auxiliar, si és necessari, i l'entitat pública sol·licitant el pot acompanyar. Finalitzada la diligència, s'ha de decretar l'arxivament del procediment.»

Tres. Es modifica la disposició addicional primera, que queda redactada de la manera següent:

«Disposició addicional primera. *Caràcter ordinari i títol competencial.*

1. Aquesta Llei és ordinària a excepció dels articles 763, 778 bis i 778 ter, que tenen caràcter orgànic i es dicten a l'empara de l'article 81 de la Constitució.

2. Aquesta Llei es dicta a l'empara de la competència que correspon a l'Estat d'acord amb l'article 149.1.6a de la Constitució, sense perjudici de les especialitats necessàries que en aquest ordre derivin de les particularitats del dret substantiu de les comunitats autònomes.»

Disposició addicional primera. *Referències en les normes de data anterior.*

Les referències que figurin en normes de data anterior a aquesta Llei a entitat pública de protecció de menors competent territorialment s'entenen fetes a entitat pública, expressió que s'ha d'utilitzar en els textos legals successius.

Disposició addicional segona. *Criteris comuns de cobertura, qualitat i accessibilitat.*

El Govern ha de fomentar amb les comunitats autònomes l'establiment de criteris comuns i mínims estàndards de cobertura, qualitat i accessibilitat en l'aplicació d'aquesta Llei en tot el territori, i, en tot cas, pel que fa als centres de protecció de menors amb problemes de conducta.

Disposició transitòria única. *Normativa aplicable als procediments judicials ja iniciats.*

Els procediments judicials iniciats amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei es regeixen per la normativa vigent en el moment del seu inici.

Disposició derogatòria única. *Derogació de normes.*

Es consideren derogades totes les normes que s'oposin o siguin incompatibles amb el que disposa aquesta Llei.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.*

Es modifica l'apartat 2 de l'article 91 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, que queda redactat de la manera següent:

«2. Correspon també als jutjats contenciosos administratius autoritzar, mitjançant una interlocutòria, l'entrada en els domicilis i en els edificis o la resta de llocs l'accés als quals requereixi el consentiment del seu titular, quan això sigui procedent per a l'execució forçosa d'actes de l'Administració, llevat que es tracti de l'execució de mesures de protecció de menors acordades per l'entitat pública competent en la matèria.»

Disposició final segona. *Modificació de l'apartat 2 de l'article 59 bis de la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social.*

Es modifica l'apartat 2 de l'article 59 bis de la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, que queda redactat en els termes següents:

«2. Els òrgans administratius competents, quan considerin que hi ha motius raonables per creure que una persona estrangera en situació irregular ha estat víctima de tràfic d'éssers humans, han d'informar la persona interessada sobre les previsions d'aquest article i han d'elevat a l'autoritat competent per a la seva resolució la proposta oportuna sobre la concessió d'un període de restabliment i reflexió, d'acord amb el procediment previst reglamentàriament.

El període de restabliment i reflexió esmentat ha de tenir una durada d'almenys noranta dies, i ha de ser suficient perquè la víctima pugui decidir si vol cooperar amb les autoritats en la investigació del delictes i, si s'escau, en el procediment penal. Tant durant la fase d'identificació de les víctimes com durant el període de restabliment i reflexió, no s'ha d'incoar un expedient sancionador per infracció de l'article 53.1.a) i s'ha de suspendre l'expedient administratiu sancionador que s'hagi incoat o, si s'escau, l'execució de l'expulsió o devolució eventualment acordades. Així mateix, durant el període de restabliment i reflexió, se li ha d'autoritzar l'estada temporal i les administracions competents han de vetllar per la subsistència i, si és necessari, la seguretat i protecció de la víctima i dels seus fills menors d'edat o amb discapacitat que estiguin a Espanya en el moment de la identificació, als quals s'han de fer extensives les previsions de l'apartat 4 d'aquest article en relació amb el retorn assistit o l'autorització de residència, i si s'escau feina, si són més grans de 16 anys, per circumstàncies excepcionals. Finalitzat el període de reflexió, les administracions

públiques competents han de dur a terme una avaluació de la situació personal de la víctima als efectes de determinar una possible ampliació del període esmentat.

Amb caràcter extraordinari l'Administració pública competent ha de vetllar per la seguretat i protecció de les altres persones que estiguin a Espanya i amb les quals la víctima tingui vincles familiars o de qualsevol altra naturalesa, quan s'acrediti que la situació de desprotecció en què quedarien davant dels presumptes traficants constitueix un obstacle insuperable perquè la víctima accedeixi a cooperar.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de mesures de protecció integral contra la violència de gènere.*

La Llei orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de mesures de protecció integral contra la violència de gènere, queda modificada en els termes següents:

U. Es modifica l'apartat 2 de l'article 1, que queda redactat de la manera següent:

«2. Aquesta Llei estableix mesures de protecció integral la finalitat de les quals és prevenir, sancionar i eradicar aquesta violència i prestar assistència a les dones, als seus fills menors i als menors subjectes a la seva tutela, o guarda i custòdia, víctimes d'aquesta violència.»

Dos. Es modifica l'apartat 2 de l'article 61, que queda redactat de la manera següent:

«2. En tots els procediments relacionats amb la violència de gènere, el jutge competent, d'ofici o a instància de les víctimes, dels fills, de les persones que convisquin amb elles o estiguin subjectes a la seva guarda o custòdia, del Ministeri Fiscal o de l'Administració de la qual depenguin els serveis d'atenció a les víctimes o la seva acollida, s'ha de pronunciar en tot cas sobre la pertinència de l'adopció de les mesures cautelars i d'assegurament que preveu aquest capítol, especialment sobre les que recullen els articles 64, 65 i 66, determinar el seu termini i el seu règim de compliment i, si és procedent, les mesures complementàries a aquestes que siguin necessàries.»

Tres. Es modifica l'article 65, que queda redactat de la manera següent:

«Article 65. *De les mesures de suspensió de la pàtria potestat o la custòdia de menors.*

El jutge pot suspendre per a l'inculpat per violència de gènere l'exercici de la pàtria potestat, guarda i custòdia, acolliment, tutela, curatela o guarda de fet, respecte dels menors que depenguin d'ell.

Si no acorda la suspensió, el jutge s'ha de pronunciar en tot cas sobre la forma en què s'ha d'exercir la pàtria potestat i, si s'escau, la guarda i custòdia, l'acolliment, la tutela, la curatela o la guarda de fet dels menors. Així mateix, ha d'adoptar les mesures necessàries per garantir la seguretat, integritat i recuperació dels menors i de la dona, i fer un seguiment periòdic de la seva evolució.»

Quatre. Es modifica l'article 66, que queda redactat de la manera següent:

«Article 66. *De la mesura de suspensió del règim de visites, estada, relació o comunicació amb els menors.*

El jutge pot ordenar la suspensió del règim de visites, estada, relació o comunicació de l'inculpat per violència de gènere respecte dels menors que depenguin d'ell.

Si no acorda la suspensió, el jutge s'ha de pronunciar en tot cas sobre la manera com s'ha d'exercir el règim d'estada, relació o comunicació de l'inculpat per violència de gènere respecte dels menors que depenguin d'ell. Així mateix, ha d'adoptar les mesures necessàries per garantir la seguretat, integritat i recuperació dels menors i de la dona, i fer un seguiment periòdic de la seva evolució.»

Disposició final quarta. *Caràcter orgànic i títols competencials.*

1. Aquesta Llei orgànica es dicta a l'empara de l'article 81 de la Constitució espanyola, i tenen el caràcter d'orgànic tots els seus articles i les disposicions finals primera, segona i tercera.

2. Aquesta Llei orgànica es dicta a l'empara de la competència exclusiva per dictar la legislació civil atribuïda a l'Estat per l'article 149.1.8a de la Constitució espanyola, excepte l'article segon, la disposició transitòria única, la disposició final primera i la disposició final tercera, que es dicten a l'empara de l'article 149.1.6a de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat competència exclusiva per dictar la legislació processal.

3. La disposició final segona, que modifica la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, es dicta a l'empara de l'article 149.1.2a de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat competència exclusiva en matèria d'estrangeria.

Disposició final cinquena. *No-increment de la despesa.*

Les mesures incloses en aquesta norma no poden comportar un increment de despesa pública.

Disposició final sisena. *Modificacions i desplegaments reglamentaris.*

1. El Govern ha de portar a terme les modificacions i els desplegaments reglamentaris que siguin necessaris per a l'aplicació d'aquesta Llei.

2. L'Estat i les comunitats autònomes han d'adoptar, en l'àmbit de les seves respectives competències, les mesures necessàries per a l'efectivitat d'aquesta Llei.

Disposició final setena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei orgànica entra en vigor al cap de vint dies de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 22 de juliol de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY